

in cveticami, katere so imele zjutraj na mestnem trgu. Prešerni laški mornarji jih večkrat motijo v teh pogovorih ter jih preganjajo iz kota v kot, nazivajoč jih z neizbranimi izrazi, kakor da reve zaradi svojega rodú in jezika niso njim podobne stvari božje. A ženice so vajene takih neslanostij, vaje ne so trpeti in — molčati.

Toda pustimo ta nemili prizor in pogledjmo tje v drugi konec, kjer imajo prostore in sedeže tako nazvani „ekstra“-ljudje.

Na tem koncu krova je prostor nekoliko snažnejši, človek lahko vzame pričenat stol in sedé opazuje morje, krasno morsko obrežje, srečujejoče ladije in parnike, a tudi svoje sopotnike. Naš parnik je že odrinil od kraja, zapustil nesnažno morje v tržaški luki in se spustil kakor labod na zelenkasto-modre valove mimo svetilnika proti rtu »debele pike« (punta grossa). Ker je vreme lepo, mudi se skoro vsak potnik rajši na krovu nego v zaduhlih notranjih prostorih. Kdor hoče, ima danes lepo priliko, da opa-

zuje tukaj različne obraze, zlasti še laško нрав. Tam prav na nosu parnika stoji zal mladenič ter zre nepremično v morje pod seboj. Solnčni žarki divno odsevajo

Japonska cesarica.
(Po fotografiji.)

z morske gladine, da se blišči skoro odveč očesu. Za nekaj časa se ozre mladenič po ljudeh, stopi na mostič pozdravit znanca kapitana in krmarja. Izpregovorivši ž njima nekoliko besed ugleda spodaj dragoceno oblečeno gospo